

reguleringen angår, har vi naturligvis den opfattelse, at det bedste for alle vil være, at kræfterne sættes ind på og får held til at bekæmpe et fortsat fald i kroneværdien, således at indexreguleringen ikke bliver effektiv. En forudsætning for at noget sådant kan ske er bl. a., at en skattemæssig stimulans af den frivillige opsparring får en mere omfattende karakter end efter forslaget.

I forbindelse med indexreguleringen ønsker vi at bemærke, at vi ikke har taget stilling til spørgsmålet om, hvorvidt det ville være muligt som grundlag for den foreslåede regulering at benytte et indextal, der er mere anvendeligt end det nuværende detailpristal.

Sammenkædningen af forslaget om alderdomsopsparringens indexregulering med forslaget om folkepension bevirker, at mange af de sparere, der opretter en indexkontrakt, ikke — som man måske umiddelbart skulle tro, det var meningen — vil få tilnærmelsesvis fuld dækning for en eventuel pengeforringelse. Den nedsættelse af folkepensionen, som finder sted ifølge forslagets § 8, konferer § 41, stk. 5 i forslaget til ændring af lov om folkeforsikring, betyder i *realiteten*, at sparerne kun under visse forudsætninger opnår nogen dækning for fald i pengeværdien, og at fuld dækning aldrig kan opnås, medmindre omtalte bestemmelser går ud af lovforslagene.

En forringelse af forslagets virkninger for opsparringen ligger også deri, at de årlige udbetalinger, der omfatter kapitalforbrug plus renteindtægt, ifølge folkepensionsforslagets § 41, stk. 3, 1) a, fuldt ud regnes som indtægt ved beregning af folkepensionen. Således som indtægtens indvirkning på folkepensionsydelsen er fastsat, vil det kunne ramme meget hårdt, hvis en folkepensionist har en vis mindre indtægt ved siden af folkepensionen og/eller udbetalingen fra en indexkontrakt.

For ægtepar, som ikke har anden indkomst, men som har sparet det maksimale beløb op ifølge forslaget om indexkontrakter, og som altså har ret til mindst 4 000 kr.

tilsammen i årlig udbetaling, betyder fradragreglerne, at folkepensionen går ned med mere end de i § 41, stk. 5 nævnte 35 pct., medmindre ægteparret har ret til skattefri indkomstskattefradrag på mindst 600, 800 eller 1 000 kr., alt efter ægteparrets bopæl. Med andre ord betyder fradragreglerne, at gruppen med årlige indtægter (incl. udbetaling fra indexkontrakter) fra ca. 4 000 til ca. 8 000 kr. ikke vil få nogen økonomisk fordel af forslaget udover en eventuel skattebegunstigelse.

Da ingen imidlertid kan få mindre og nogle kan få mere ud af en opsparring i henhold til forslaget end af en tilsvarende monetær opsparring uden indexkontrakt, er vi alligevel af den opfattelse, at forslaget som helhed vil have en opsparringsfremmende virkning på alderdomsopsparringen. Selv om vi ikke kan afvise den mulighed, at forslagets gennemførelse kan påvirke anden ikke-indexreguleret opsparring i nedadgående retning, er vi af den opfattelse alle forhold taget i betragtning, at en sådan eventuel nedgang vil blive mere end opvejet af fremgangen i alderdomsopsparringen. Denne sidste opsparring vil blive endnu større, hvis de i denne forbindelse uheldige forhold i § 41 i forslaget om folkepension ændres i retning af at formindske de årlige pristalsregulerede udbetalingers indvirken på folkepensionens størrelse.

Den personlige opsparring forekommer os at være for ringe. Folkepensionens indførelse vil formentlig yderligere formindske den. Vi har derfor med tilfredshed set regering og folketing arbejde med dette forslag til opmuntring af en ikke uvæsentlig del af den frivillige personlige opsparring dels ved skattebegunstigelser, dels ved ydelse af en vis sikkerhed mod en eventuel fortsat kroneforringelse — to vigtige punkter i bestræbelserne for opsparringens fremme.

Sparekasseforeningen kan anbefale sine medlemmer at optage arbejdet med den i forslaget omtalte opsparringsform, men vi håber, at ministeren og folketinget vil tage vore bemærkninger og forslag til visse ændringer op til velvillig overvejelse.

I ærbødighed

J. Toftegaard.

Mads Thomsen.